

løb sammen og tabte sig i Evigheden. Den lille Engby ved Foden af de høje Banker var bleven hans hellige Stad, Verdens Indgang og Udgang, hvorigennem Vejen for ham gik tilbage til alle Tings Ophav.

Alligevel var det i Begyndelsen med nogen Tøven, han havde begivet sig ud i Byen for at op-
søge de kendte Steder. Navnlig kunde han længe ikke overvinde en vis Sky for den Sidegade, hvor Præstegaarden laa. Trods al hans gode Vilje til at ydmyge sig havde Fortiden endnu for megen Magt over ham. Han kunde ikke komme bort fra den Række triste Erindringer, der for ham knyttede sig til den store, mørke Bygning med den mærkelige Fængselsport. Selv ude paa Kirkegaarden ved Forældrenes Grave vilde den rette, sønlige Taknemlighedsfølelse ikke rigtig gribe ham. Ved Synet af den høje Mindesten, som Menigheden havde ladet sætte paa Faderens Grav, rørte der sig endog i hans Sind en sidste Rest af den gamle Modsigelsesaand.

Der var dog ikke Tale om, at han længer gjorde andre end sig selv ansvarlig for de Skygger, der fra Barndomstiden havde strakt sig ud over hans Liv, og som syntes at vokse med Aarene. Han kunde blot ikke lade være med at tænke paa, hvorledes meget kunde være blevet anderledes for ham, dersom hans Fader og Moder havde været mindre hildede i deres Tids